

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 23/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 listopada 2022 roku sygn. II K 425/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	*zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżona P. L. (1) prawidłowo zajmowała się posiadaniem psem i nie znęcała się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

nad nim, podczas gdy z zeznań świadków wynika, że oskarżona trzymała psa w niewłaściwych warunkach bytowych bez odpowiedniego pokarmu i wody, zamykała psa w budzie z metalowym zadaszaniem w czasie wysokich temperatur, a w dniu 30 czerwca 2022 roku podniosła psa trzymając za łańcuch i trzykrotnie kopnęła go w głowę, a ponadto z opinii biegłego lekarza weterynarii wynika, iż u psa stwierdzono zbyt ciasno zapięty na szyi łańcuch, który doprowadził do zaburzeń krążeniowych i spowodował silny obrzęk tkanek miękkich, zmiany sugerujące silne odwodnienie, a także zgon z powodu udaru cieplnego i odwodnienia,

*zarzut obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k., art. 410 § 1 k.p.k. polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów

i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodów w postaci zeznań świadków R. G. i G. S., poprzez uznanie ich zeznań za niewiarygodne wyłącznie z uwagi na rozbieżności w zeznaniach co do dat poszczególnych zdarzeń, podczas gdy zeznania wyżej wymienionych znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu weterynarii,

- art. 7 k.p.k., art. 410 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodów poprzez odmówienie wiarygodności wnioskowi wynikającemu z opinii biegłego lekarza weterynarii co do silnego odwodnienia psa, powołując się przy tym na zasady doświadczenia

	<p>życiowego i wiedzę powszechną znaną co do przyczyn gęstnienia krwi po zgonie, bez jednoczesnego zasięgnięcia innej opinii, z której wynikałyby odmienne wnioski biegłego, podczas gdy wnioski opinii biegłego znajdują potwierdzenie w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty apelującego są zasadne.</p> <p>Poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sprowadzające się do przyjęcia, że oskarżona P. L. (1) prawidłowo zajmowała się posiadaniem psem i brak było podstaw do przypisania jej działań bądź zaniedbań świadczących o znęcaniu się nad zwierzęciem, są w ocenie sądu odwoławczego nieprawidłowe i wynikają z dowolnej oceny całokształtu</p>				

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Oskarżona P. L. (1) wraz z mężem P. L. (2) byli właścicielami psa. Jak wskazują ich zgodne relacje procesowe, przynajmniej w okresie ostatnich dwóch tygodni życia zwierzęcia (wcześniejszy czasokres nie był przedmiotem dociekań sądu) ten ostatni pracował w delegacji od poniedziałku do piątku każdego tygodnia i w tych dniach pies pozostawał pod wyłączną, samodzielną opieką pierwszej z wymienionych. Na niej zatem spoczywał wówczas obowiązek prawidłowego zajmowania się psem, a więc obowiązek postępowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt. Ten akt prawny przewiduje:

- w art. 9 obowiązki spoczywające na osobie utrzymującej zwierzę domowe stanowiąc w ustępie :

1. kto utrzymuje zwierzę domowe, ma obowiązek zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody.

2. zabrania się trzymania zwierząt domowych na uwięzi w sposób stały dłużej niż 12 godzin w ciągu doby lub powodujący u nich uszkodzenie ciała lub cierpienie oraz niezapewniający możliwości niezbędnego ruchu; długość uwięzi nie może być krótsza niż 3 m,

- w art. 6 ustęp 2 pkt. 19, że przez znęcanie nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie lub świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpienia, w szczególności

utrzymywanie
zwierzęcia bez
odpowiedniego
pokarmu i wody
przez okres
wykraczający poza
minimalne potrzeby
właściwe dla
gatunku.

Wydana w
przedmiotowej
sprawie opinia
sporządzona przez
lekarza weterynarii,
po uprzednim
zapoznaniu się z
okolicznościami
zdarzenia oraz po
zbadaniu padliny
psa i wykonaniu jego
sekcji, wykazała że
najbardziej
prawdopodobną
przyczyną jego
śmierci było:

- silne odwodnienie i

- udar cieplny,
połączony z
zaburzeniami
krążenia w obrębie
głowy (zbyt ciasno
zapięty łańcuch).

U psa
sekcjonowanego
biegły stwierdził:

- ciasno zapięty na
szyi łańcuch, który
doprowadził do
zaburzeń
krążeniowych i
spowodował silny
obrzęk tkanek
miękkich okolicy
głowy,

- zmiany sugerujące silne odwodnienie, takie jak: brak moczu w pęcherzu moczowym, silne pomniejszenie narządów wewnętrznych, mierne wypełnienie naczyń krwionośnych i serca, duża gęstość krwi.

W związku z powyższym skonstatować należy, że oskarżona P. L. (1) trzymając psa będącego pod jej opieką nie dopełniła ciążących na niej obowiązków gdyż:

1. nie zapewniła psu stałego dostępu do wody; oględziny miejsca lokalizacji budy dla psa na jej posesji w miejscowości K. (...) wykazały, że pojemniki z wodą i jedzeniem znajdowały się w odległości około 2 metrów od wejścia do budy, podczas gdy długość łańcucha na którym uwiązany był pies wynosiła 120 do 130 cm (karta 6 - 7, 23); pies nie miał zatem faktycznej możliwości spożycia wody lub pokarmu, skoro garnki z ich zawartością zostały umiejscowione poza

jego zasięgiem:
naczynia powinny
znaleźć się w
znacznie mniejszej
odległości od budy
niż długość łańcucha
aby pies miał
możliwość
swobodnego
korzystania z wody
i pożywienia bez
naprężania łańcucha
wokół szyi, w
stopniu
powodującym
dodatkowe
cierpienie,

2. akceptowała
ciasne zapięcie
łańcucha na szyi
psa, a nadto
zbyt krótkiego w
stosunku do
wymaganych 3
metrów długości;

3. nie zapewniła
psu właściwych
warunków bytowych
oraz wystawiała
go na działanie
warunków
atmosferycznych,
zagrożających jego
życiu i zdrowiu,
nie udostępniając
zwierzęciu
pomieszczenia
chroniącego przed
upałem; dach budy
w której przebywał
pies wykonany był z
blachy; we wnętrzu
budy panowała
bardzo wysoka
temperatura,
większa od
temperatury
otoczenia, która

zgodnie z protokołem oględzin miejsca w dniu 1 lipca 2022 roku wynosiła 36 stopni C.; uwzględniając że pies nie miał odpowiedniego schronienia przed słońcem i bardzo wysoką temperaturą i nie miał odpowiedniego dostępu do wody, trzymywanie go w tych warunkach stanowiło znęcanie się nad nim,

4. trzymała psa na uwięzi w sposób stały przez 24 godziny na dobę od poniedziałku do piątku przez okres wykonywania przez męża pracy w delegacji, pomimo obowiązku puszczenia psa z uwięzi każdego dnia przez 12 godzin w ciągu doby.

Kluczowym dowodem dla rozstrzygnięcia merytorycznego przedmiotowej sprawy jest opinia specjalistyczna biegłego lekarza weterynarza, którą sąd rejonowy ocenił dowolnie, przekraczając - jak słusznie wywiódł prokurator - określone przez art. 7 k.p.k.

granice swobodnej
oceny dowodów
i powołując się,
wbrew dyspozycji
art. 410 § 1 k.p.k.,
wybiórczo na tylko
jedną z okoliczności
wskazanych w
pisemnej
ekspertyzie, jako
przyczyny uznania,
iż doszło do
odwodnienia psa,
a mianowicie w
postaci dużej
gęstości krwi. Co
istotne tą fachową
wiedzę zastąpił
wiedzą powszechną,
przyjmując że znane
jest zjawisko
gęstnienia krwi kilka
godzin po śmierci
ssaka i uznał
je jako normalne
następstwo śmierci.
Ma rację skarżący,
że sąd ten
nie tylko zaniechał
skorzystania z
uzupełniającego
przesłuchania
biegłego celem
wyjaśnienia
wszelkich
wątpliwości jakie
powziął w tej
ostatniej kwestii ale
również nie odniósł
się do wszystkich
wskazanych przez
biegłego zmian
sugerujących silne
odwodnienie
organizmu
zwierzęcia, takich
jak: brak moczu w
pęcherzu
moczowym, silne
pomniejszenie

narządów wewnętrznych, mierne wypełnienie naczyń krwionośnych i serca. Nie mógł zatem czynić ustaleń w oparciu o wiedzę powszechną, z pominięciem potrzeby skorzystania w tym zakresie z opinii specjalistycznej osoby dysponującej fachową i wszechstronną wiedzą z zakresu weterynarii albowiem okoliczności, na które przeprowadzono opinię w przedmiotowej sprawie, niewątpliwie należą do kategorii tych, których ustalenie wymaga wiadomości specjalnych.

Dowody z zeznań świadków R. G. i G. S. nie mają decydującego znaczenia dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonej za przestępstwo znęcania się nad psem w rozumieniu art. 35 ust. 1 a ustawy o ochronie zwierząt. Ocena wiarygodności tych dowodów na obecnym etapie postępowania byłaby

<p>przedwczesna, gdyż należy dokładnie poprzez powtórne przesłuchanie wyjaśnić występujące pomiędzy nimi rozbieżności, dotyczące stosowania przez oskarżoną przemoc fizycznej wobec zwierzęcia w dniu 30 czerwca 2022 roku, w postaci podnoszenia psa za łańcuch i trzykrotnego kopnięcia w głowę (jednego z elementów opisu zarzucanego oskarżonej aktem oskarżenia czynu), czego zaniechał sąd rejonowy przedwcześnie odmawiając waloru prawdomówności zeznaniom wymienionych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>Apelacja w zakresie podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych okazała się zasadna, a wobec spełnienia przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. trafny był wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonej P. L. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy ustalił, że oskarżona P. L. (1) dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa, a wobec wydania wyroku uniewinniającego, przy apelacji wniesionej na niekorzyść ww. jedynym możliwym w tej sytuacji rozstrzygnięciem było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy ustalił, że oskarżona P. L. (1) dopuściła się zarzucanego	# art. 454 § 1 k.p.k.	

	<p>jej przestępstwa, a wobec wydania wyroku uniewinniającego, przy apelacji wniesionej na niekorzyść ww. jedynym możliwym w tej sytuacji rozstrzygnięciem było uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Rolą reguły ne peius z art. 454 § 1 k.p.k. jest ograniczenie możliwości merytorycznego orzekania przez sąd odwoławczy, w celu właściwego zabezpieczenia prawa oskarżonego do obrony oraz konsekwentnego przeprowadzenia idei dwuinstancyjności postępowania przy orzekaniu na niekorzyść oskarżonego. Sąd odwoławczy ma bardzo niewielkie możliwości dokonania zmiany wyroku sądu pierwszej instancji, będącego</p>			

niesłusznym wyrokiem uniewinniającym. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy stwierdził podniesiony przez apelanta błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k. Na podstawie zgromadzonego i ocenionego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego oskarżoną P. L. (1). Sąd odwoławczy dokonał własnych ustaleń i uznał, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego oskarżoną, czemu stoi na przeszkodzie na tym etapie postępowania zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Pozostałe uwagi zawarto w punkcie 3.1.

1.1.8.

***Zapatrywania
prawne i
wskazania co do
dalszego
postępowania***

<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy powtórzy postępowanie dowodowe w zakresie przesłuchania świadków R. G. i G. S. oraz rozważy zasadność dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lekarza weterynarii, w sytuacji ewentualnego powzięcia wątpliwości w zakresie objętym wnioskami sporządzonej opinii pisemnej. Oceniając materiał dowodowy weźmie pod uwagę rozważania zawarte w niniejszym uzasadnieniu.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie uniewinniające		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana